

— Мирчо, чедо... — изхълца старият и прегърна момъка. — Живъ бѣхъ да те видя пакъ!

Добромиръ буйно се дрѣпна отъ него.

— Кажете какво има? Какво криете? Умрѣлъ ли е нѣкой?

Витлеемъ и старецътъ се спогледаха.

— Белослава се вѣнча вчера за единъ знатенъ латинецъ... — каза тихо Витлеемъ.

Добромиръ не отвърна нищо. Седна връзъ раклата, скръсти рѣце, замисленъ, чуждъ на всичко наоколо.

Улицитѣ се изпълниха съ люде. Празнично премѣнени. Пѣтътъ отъ Царевецъ до градскитѣ порти бѣ претѣпанъ съ народъ. Извънъ стеницѣ на града се притискаше грамадна тѣлапа. Млади девойки, деца, стискаха въ рѣцетѣ си китки. Забиха всички камбани. Подъ Боярския рѣтъ, около него, се люлѣеше гѣста навалица, прозорцитѣ на къщитѣ, чардацитѣ, всичко бѣ почернѣло отъ любопитни глави. Шивачи, бояджии, желѣзари, търговци на платове и орѣжия, капакчии и кожухари — всички бѣха тамъ, затворили за единъ денъ сергии и дюкени. Старци и неврѣстни деца, жрѣнкарци и себри отъ околнитѣ стаси — крепостниятъ градъ едва побираше страшното множество.

Най-сетне се разтвориха портитѣ на Главната кула. Отъ тамъ излѣзоха на свѣтли коне латинскитѣ херолди, които затрѣбиха съ леко допрѣни до устни тропети, украсени съ дребни прѣпорци. Подире имъ затрополѣ по спуснатия мостъ латинската конница отъ сержанти копиеносци. Следваха по-дребнитѣ коне на българскитѣ стрелци.

Мощенъ вѣкъ разтърси всички канари.

— Царкинята!

Отъ главната порта излѣзе сватбената кочия. Голѣма, покрита, ала съ отворени прозорци отстрани. Една бѣла рѣжа се размаха.

Следваха кочинтѣ на Борилъ и госпожа Теодора, на бояритѣ и висшия клиръ, които шѣха да изпратятъ невѣстата до Устето.